

CLAM POPULAR

PUBLICACIÓ SETMANAL DEL DISSABTE. = Redacció i Administració: TRINITAT, 6 · 2 · 3.º

Periòdic d'Esquerra, defensor de les aspiracions lliberals i democràtiques de Ripoll i la seva comarca

ANY II · NUM. 78

15 Cèntims exemplar

20 DE MAIG DE 1933

L'ORGAN I LA FUNCIO

Un capell negre el mateix pot cubrir la testa d'un músic, d'un pintor que d'un poeta. Un capell negre, el mateix pot protegir la caixa cranial d'un cervell privilegiat, com pot amparar de les inclemències del temps al més estúpit dels cercells.

Més encara, el capell negre, com hem dit, pot cobrir testes de savi, testes d'idiota i fins cobreix el cap de fusta del ninot que s'exhibeix en l'aparador de la botiga del barretaire. I el capell negre com a cosa material no dotada, ni de vida aparent, ni d'organismes vitals, serveixi o no, cobreixi la testa que cobreixi, sigui prenda de potentat o d'humil, serà sempre un capell negre que no experimentarà més variacions que el desgast del temps i de la suarda del subjecte que l'utilitzi.

En la màquina, creació humana, que té un moviment, una organització d'engrenatges i aparells, veiem que si bé és veritat que l'ús no la perfecciona i que tard o d'hora la desgasta, el desús o el mal ús acaben per a destruir-la.

En fisiologia és sobradament conegut de què la funció és la resultant de l'òrgan, però també sentem que la funció produeix l'òrgan, ja que aquest pot ésser modificat per manca o per sobre d'exercici, a l'extrem de què pot arribar i arriba a l'atròfia quan l'òrgan deixa, per un llarg temps, de complir la missió predeterminada per la naturalesa.

I ça que esdevé en els individus o en les espècies de tots els éssers de la natura ho trobem també confirmat en les institucions humanes.

Tota institució o organització comercial, social, icultural o política morirà o es deformarà quan deixi d'exercir la funció per la qual ha estat creada, i aquesta dexació pot esdevenir per manca d'activitat, per desviació de la mateixa o bé per acceleració del treball a l'extrem de produir-se un desgast prematur.

L'Estat és un ésser que té vida, és un cos animat, està integrat per matèria i esperit. Com a ésser viu té les seves funcions i, per tant, els seus òrgans que estan subjectes a les lleis generals de la natura. Cada òrgan té la seva funció, si desapareix l'òrgan desapareix la funció, si la funció no es practica l'òrgan s'atròfia, i si aquesta és variada l'òrgan es deforma o es transforma per adaptació.

Cada estat té els seus sistemes d'aparells i cada aparell té els seus òrgans i tots cal que s'equilibrin per tal d'aconseguir la marxa normal de tot el cos. Podem dir, doncs, que tot estat organitzat té els seus sistemes de poder moderador, executiu i legislatiu, i en tot règim de democràcia cada u ha de de circumscriure's a la seva funció primordial; tota desviació o intromissió de l'un en la funció de l'altre ha de produir un desequilibri i per, tan, una enfermetat.

Si bé és veritat que tots els poders tenen la seva importància dintre la governació de l'estat en un estat essencialment democràtic, el poder més important és el legislatiu i dintre d'aquest sistema l'òrgan més important és el parlament.

Doncs bé; una de les més altes garanties de la nostra República serà al normal funcionament d'aquest òrgan. Ni contra el Parlament, ni al marge del Parlament, tot dintre el Parlament.

Qui no ho entengui així, no comprèn la democràcia. Qui no ho vol entendre, no esbrinarem el motiu, però direm que comet un crim de "lesa pàtria", amb tots els agravants. Fer oposició sistemàtica és impossibilitar la vida al Parlament i com que els òrgans, aparells i sistemes es complementen, atemptar contra la vida de la part és atemptar contra la vida del tot. Els que atempten contra el Parlament atempten contra la República i tot organisme atacat de malura ha d'emprar les defenses que siguin necessàries, per tant, serà just que s'apliqui la llei de defensa de la República contra tots aquells, que amb premeditació i alevosia, vulguin causar-li el més petit dels danys. Rectitud i justícia i si no n'hi ha prou amb la medicina caldrà emprar la cirurgia, si la fórmula química no pot contra el mal caldrà emprar el bisturí.

CASADEMUNT ARIMANY

Conferència del Dr. Josep Barceló i Mates

En l'edició de la setmana passada anunciàvem la conferència que devia donar D. Alexandre Galí a la Casa Comunal, el propassat diumenge, dia 14, davant dels mestres nacionals d'aquest partit, desenrotllant el tema "Mètodes més adequats per a l'ensenyament del català".

Per causes alienes als organitzadors de l'acte i del conferenciant, aquest hagué d'ésser substituït pel cultíssim mestre nacional de Barcelona En Josep Barceló i Mates.

Heu's aquí el resum que del seu brillant parlament ens envia el nostre estimadíssim amic en Joan Munt Rabassa, Mestre de Ribes de Fresser.

El President de l'Associació de Mestres del Partit de Puigcerdà, senyor Josep Illanes, féu la presentació de l'il·lustre conferenciant i, amb gran facilitat de paraula, un poc d'història de la seva actuació professional a Guils, explicant com va procurar foragitar el pessimisme i el poc estimul cultural que hom sent als pobles per manca d'un favorable ambient.

Parlà del decret sobre bilingüisme, obra de Marcellí Domingo, a l'abril de l'any 31, i com la Generalitat ha creat el Comitè de la Llengua del qual en forma part el senyor Barceló,

Director del Grup Lluís Vives de Barcelona i organitzador del Grup Francesc Macià, home d'un gran prestigi ben merescut.

En aixecar-se a parlar l'erudit conferenciant escoltà una xardorosa ovació. Saludà a les companyes i companys de part seva id els demés membres del Comitè de la Llengua i agraeix al senyor Illanes l'elogi que ha fet d'ell.

Digué que sent un gran goig en parlar ací a Ripoll per haver-hi exercit el que fou el seu company estimat senyor Guich. Exposà com en el decret de bilingüisme es reconeix la importància cultural de la nostra parla. Hem de reconèixer—afegí— que això és més important que l'autonomia, puix els pobles són el que és la llengua. Posà de manifest com els catalans he massolit alguna cosa mitjançant lluites aferrigades, a conseqüència de les quals se'ns denominava "Los díscolos catalanes".

Recordà que Prat de la Riba explicava que el Sol penetra primer en els cims de les muntanyes, després als plans, després a les valls, hi que hi ha llocs on no hi arriba mai. I el mateix passa amb els homes.

Parlà d'Aribau i de Josep M. de Segarra, els quals amb els seus cants, amb les seves odes, fan vibrar el cor dels catalans. Parlà també de la Unió Catalanista, la qual dictà el primer Còdic de les orientacions polítiques de Catalunya.

Féu constar el molt simpàtiques i culturals que foren les converses de

Mestres i dedicà un gran elogi al Cap d'Inspectors senyor Junquera, perquè fins en els vergonyosos temps de la dictadura feia tot el que podia per a què els Mestres gaudissin, tal com desitjaven, de la nostra parla. Gràcies a ell ens podíem trure la "cotilla" tot sovint per a poder respirar a "ple pulmó".

Digué que els poetes, els escriptors, i els polítics han treballat molt a favor del bilingüisme. Els Mestres que no empren degudament la nostra llengua—digué—no compleixen ni pedagògicament ni patriòticament el seu deure.

Digué que el noi no ha d'aprendre cap més llengua fins que domini la vernacle, i que en la Naturalesa hi pot aprendre molt, és a dir és on ha de sentir la expressió d'aquella amb perfecció.

Posà de manifest les aventatges del mètode Decroly, citant casos pràctics de la seva aplicació en nacions que estan a l'avançada del moviment pedagògic, especialment Suïssa.

Durant el curs de la conferència el senyor Barceló hi intercalà textos de Maragall, Claparède i d'altres i nombroses anècdotes addients, ço que contribuï a fer-la més interessant i a l'ensem molt amena, acreditant amb això les dots d'educador que l'adornen.

En acabar el senyor Josep Barceló la seva interessantíssima disertació fou molt aplaudit i felicitat per un nombre i cult auditori, entre el qual, a més de gairebé tots els Mestres i Mestresses d'aquestes comarques hi assistiren altres distingides persones de la localitat.

MUNT RABASSA

més conscient dels seus actes que alguns pares, és el seu més decidit i eficaç protector, malgrat tot el que diguin i el que facin persones sense entranyes, les quals més tard tocaran les conseqüències de la seva abominable actitud.

Respecte a què a la Casa Comunal hi hagués qui es posés indiscretament amb aquest funcionari, ja ho sabem. Com també sabem quins són els inductors del moviment i ho sap també qui deu saber-ho. Més endavant ja en parlarem.

Senyor Antoni Font i Gratacòs, us volem dir que els Mestres ja són majors d'edat per a que els volgueu "rentar la cara amb un drap brut".

Pretenien portar una divisió entre els nostres volguts correligionaris i no ho assolireu pas, perquè ja us coneixen i, per tant, ja saben quines maniobres són les que poseu en pràctica. I si algun individu hi ha a Ribes de Fresser que si sobri, creiem, i us ho diem amb tota sinceritat, sou vós.

Per altra part, no creiem pas que aquells obrers de la fàbrica Recolons, que tant varen influir perquè us foragitessin d'ella, al·legant—segons es va dir públicament—que no els tractaveu pas prou bé, i que el dia que volíeu abraçar—per a després atacar-lo com haveu fet—al molt venerable i digníssim i abnegat compatriota En Francesc Macià, us cridaven: "Fora el Francisquet de la Creu, a fora", no creiem pas, repetim, que aquests obrers, que tan bé us coneixen, rectifiquin llur actitud.

Els i tota persona que tingui coneixement, veu en vós l'home intrigant, bugadera i de resultats sinistres per a la població.

Els funcionaris que vós odieu podrien recordar-vos aquelles alligadorades paraules de Hartzenbusch:

Más útil que nociva es la gente mordaz que tanto abunda pues hace con su rabia furibunda que el íntegro varón más canto viva y más pronto a sus émulo confundida.

I les cèlebres paraules de Burke: "Quien contra nosotros lucha, fortalece nuestros nervios y agudiza nuestro ingenio: de manera que el antagonista se convierte en protector".

En acabar us direm: senyor Antoni Font i Gratacòs, que els Mestres afiliats al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, després de les hores de classe continuaran esmerçant les activitats que siguin necessàries en favor de la República, mal us pesi a vós i a tota la vostra nissaga. I encara podria ésser que els sobrès temps per a què tota la gent s'enteri de la vostra història, la qual, per cert, us fa un gep molt gros, molt visible, malgrat voler-lo dissimular amb la vostra barra.

FENIX

«Cap geperut es veu el seu gep»

El senyor Antoni Font i Gratacòs no sap pas ja que més fer perquè s'avorreixin i marxin de Ribes i de la seva vall els Mestres als qui ell palesa tenir un odi ferotge sense que aquests sàpiguen el per què; però que aquesta posició li ha estat molt còmode per a donar-los la culpa de què fos foragitat—aviat farà dos anys—del càrrec d'escriver de la fàbrica que posseeix a Ribes En Marian Recolons i de l'empleu de pianista de la Cooperativa Obrera Ribatana. Ell ja sap molt bé que els Mestres a què alludim no hi tnen res que veure en què perdés les esmentades col·locacions, però l'home havia de justificar-se apareixent com a víctima. I degut a ésser els Mestres uns ciutadans pacífics i de molta paciència, devia pensar que si els carregava la culpa a ells, tot aniria "com una seda".

Senyor Antoni Font i Gratacòs, vós sabeu que els Mestres són unes persones correctes i de bons sentiments. Vós sabeu, a més, que quan heu trucat a les portes de casa seva n'haveu marxat content. Per tant, volem dir-vos que si hus ha passat una desgràcia, ells l'hauran sentida, perquè una cosa és la política i una altra els sentiments humanitaris; mentrestant que vós amb la vostra indiscreció i una fòbia evident, us haveu volgut posar en assumptes de l'escola—que no hi teniu cap dret—i haveu procurat perjudicar als Mestres sense excepció.

Els Mestres no han emprat mai "l'atac personal", ni contra vós ni contra ningú, perquè això solament ho fan els individus mal educats.

Ni tan sols han escrit el vostre nom enlloc per a ocupar-se de vós, però com que no els teniu el respecte que es mereixen, volen recordar-vos que no sou pas perfecte, sinó que també teniu defectes com els demés mortals i una vegada esbrinat, més grossos que alguns homes a qui vós difameu ja fa molt de temps.

Respecte al funcionari que esmenteu en la vostra funesta "Petrària", dient-li que més li valdria que se n'anés, us contestem que aqueix funcionari té en el seu haver un expedient brillant—com ho podrà veure qui l'interessi—i uns serveis avalats amb notes excel·lents pels seus superiors, els tècnics, que són les úniques persones competents que han tingut el deure i el dret de dir si des de l'edat de divuit anys que exerceix la seva professió ha fet el que devia fer. I l'home que compleix amb el seu deure no el poden treure del seu lloc quatre mal intencinats, pel sol fet de què "no combregui amb les seves idees". Se n'anirà quan a ell li convindrà.

Els nois reflexen l'ambient que "respiren a casa seva. Quan un noi o els qui siguin són uns pertorbadors incorregibles a l'escola, és que els seus pares i altres persones interessades en perjudicar al Mestre els atissen contra ell, que és un segon pare, que és l'home que després dels pares estima més els infants, i fins hi ha vegades, hi han casos, en què el Mestre, com a

Clam Popular

ES VEN
A CASA
MAURI

Campdevàdol, 10 maig 1933.

Sr. Director-Gerent de la Companyia d'Assegurances "ESPAÑA S. A., PREVISIÓN Y SEGUROS".

Barcelona

Molt distingit senyor: Considero un deure de consciència fer públic la meua més íntima satisfacció envers aqueixa Companyia que vostè tan digna i encertadament dirigeix, per quant he vist que la rectitud i el puntual i exacte compliment de totes les obligacions que les pòlices li imposen, són la norma constant de conducta de la mateixa.

Cal que tothom sàpiga que jo he sofert dues operacions quirúrgiques de molta importància i delicadíssimes, les quals me s'han fet amb l'èxit més falaguer en la Clínica de la Companyia "ESPAÑA S. A.", on he estat atesa amb un cuidado tan carinyós i assistida de tots els elements de curació que han estat menesters, i que, tant per part del personal administratiu de l'esmentada companyia, com per part dels notables metges que facultativament les han portades a terme, s'ha evidenciat a l'ensem que una capacitat insuperable, una ininterrompuda sèrie d'atencions que jo no sé explicar en forma que dongui a comprendre l'esmerat de l'abans nomenada Clínica la qual pot posar-se com a model.

Tot el que deixo esmentat se m'ha atorgat gratuïtament, d'acord amb els drets que em pertanyien per raó del contracte d'assegurança que tin contractat, i això em mou a recomanar a tothom que no deixi d'inscriure's com a assegurat en els rengles de la Companyia "ESPAÑA S. A.", que tan palesament ha demostrat sempre que sap fer honor als seus compromisos amb tota esplendidesa i esperit de justícia.

Prego a vostè procuri donar la major publicitat possible a aquestes rates, pel qual favor li expresso a la bestreta el meu remerciament, quedant att. de V. S. S.

JOSEPA CASAS

Colònia Noguera "Cal Pi".

CLAMS

Senyor Conseller en Cap: (Oi que es diu així?) Pel que es veu els vostres Bans no serveixen per a res. No fa molt que dictàreu ordres serioses referides als gossos amb motiu d'un cas que preocupà fonament i ja tornen a córrer aquestes bèsties com si tal cosa. I com que tampoc es compleix el de les escombraries cada matí es poden contemplar bonics panorames de galledes d'escombraries tombades i escampades pels carrers.

Comença de fer calor i els carrers i places s'emplen de pols. Que no pot començar a regar l'auto-bomba

encara? Per 6.000 pelones es pot regar tot l'any.

Al Cementiri encara hi manca fer quelcom segons la llei i el reglament de secularització de cementiris.

La mendicitat ha arribat a un extrem escandalós. Entre els que ho són de debó i els professionals disfressats amb el títol de sense feina, immigrants, etc., etc., el cas és que els veïns han de patir un continuat atracament dels pidolaires, els quals després se'ls veu per les tavernes "mamant" de debó, ço que dona lloc a les nits a escenes poc edificants.

La mendicitat en la forma exigent que avui generalment es practica pot arribar a portar un conflicte, perquè molts veïns, particularment els dels pisos, ja n'estan tips i amb raó.

Creiem que totes aquestes coses que denunciem exigeixen que s'adoptin mesures addients. No confiem gaire en què les dongueu, perquè ací s'ha posat de moda no fer cas del que diu l'adversari.

NOVES

GRAN CERTAMEN D'OCELLS.

— Organitzat per l'Unió Ocellaire de Ripoll, amb la cooperació de l'Ajuntament, el dilluns de cinquagesma, dia 5 de juny, a dos quarts de nou del matí es celebrarà el tradicional certamen, atorgant-se els següents premis:

Als passarells, verdums i cadernerres: primer premi, una corona i 15 ptes.; segon premi, una corona i 10 ptes.; tercer premi, 5; quart, 3; cinquè, 2; sisè, setè, vuitè, nové, desé, onzé i dotzè, 1 pesseta.

Als pinsans: primer premi, un ram i 5 ptes.; segon, un ram i 3 ptes.; tercer, un ram i 2 ptes.; quart, un ram i 1 pta.; altres quatre premis de 0'50 pessetes.

Acabat el certamen, en el mateix passeig executarà una audició de sardanes la cobla "Nova Ripollesa".

CASORIS. — Dilluns d'aquesta setmana s'uniren en matrimonial enllaç el jove Eusebi Pujol i Puig i la gentil senyoreta Mercè Folcrà Illa.

Dimecres ho feren el jove Felip Mir Sardaños i la simpàtica senyoreta Dolors Vila Sala.

El dijous es realitzà el de Jacint Valdepérez i la escaienta senyoreta Mercè Canals Pujol.

Desitgem a les tres parelles una llarga lluna de mel i forces prosperitats en el seu nou estat.

TIMADA. — Diumenge li foren timades en aquesta vila a un veí de Sant Pau de Seguries, mil cinc centes pessetes pel procediment de les misses. Denunciat el fet, per més que corregué la guàrdia civil no pogueren ésser haguts els lladregots.

LES FESTES DE SANT EUDALD.

— En relació amb les d'anys passats, les d'aquest any no oferiren altra diferència que la de fredor festiu. Ni semblava que estessin celebrant unes festes que tantes raons i rebombori havien portat anys enrera. Tot i amb la particularitat de governar ara la vila els qui tant s'oposaren a què aquesta desmeresqués. Si el que ha passat aquest any hagués estat governant els altres, fins les pedres dels carrers s'haurien aixecat.

Els actes anunciats, que eren si fa o no fa com els d'altres anys, es celebraren sense alteració ni incidents.

Cal destacar la interessant conferència, anunciada com un vulgar número de festa major, donada a l'Acadèmia Catòlica pel Pare Rodés, de l'Observatori de l'Ebre, disertant sobre temes astronòmics.

DETENCIÓ. — La Guàrdia civil detingué al jove de 17 anys, Pascual Guardiola Orozco, per haver furtat un rellotge d'or, una quantitat en francs i altres objectes. El precoç Orozco resulta estar processat per robatori de 866 ptes., i que és autor d'altres fets delictius contra la propietat.

EL CORREU. — Amb motiu del canvi d'horari de trens establert per la Companyia del Nord, el correu que arribava ací a les 10'21 arriba ara a les 11'04, malgrat les gestions fetes per a què poguéssim tenir-lo abans de les 9.

No cal dir el perjudici que això ocasiona al comerç i a la indústria, essent-ne prova palesa les queixes i protestes que s'han produït en tots els pobles de la línia a les quals ens hi associem.

A l'hora que escrivim aquestes ratlles sabem que s'ha traslladat a Barcelona una comissió d'Alcaldes, entre ells el de la nostra vila, per tal de gestionar una rectificació que no dubtem hauran lograt.

SANT JOAN DE LES ABADESSES

S'està ja celebrant la votació per a canviar la festa major, però és una mena d'elecció, que en diguéssim, que hom diu no haver-ne vist mai cap, ja que les paperetes tenen d'ésser amb el nom i adreça del votant. Per què s'obliga al votant a posar llur signatura? És potser per més tard poder saber quins són els amics i enemics del nostre Batlle? És per saber en el dia de demà, més o menys, els vots amb què podria comptar el nostre Batlle per unes eleccions municipals?

Sembla talment com això sigui fet per distreure els santjoanins d'altres assumptes.

Si el canvi de nostra festa es vegés clarament que té de reportar un benefici notori a la nostra vila, jo seria el primer de recomanar perquè és canviés, però ben mirat abans portarà pèrdues i tal volta una festa ben mi-grada.

Sant Joan de les Abadeses es pot dir que la meitat es fabril i l'altre meitat agrícola. Per la part fabril el mateix li és celebrar-la un dia que l'altre, però en quant a la part de pagès, el canvi els reportaria una pèrdua, ja que en el mes d'agost és quan ells estan més atrafegats. Ja tenim doncs, una part que tothom ha de reconèixer que es perjudicaria. Si mirem també pel cantó de la part de verenejants (que desgraciadament són pocs) que venen a la nostra vila per a fruit de nostres cristallines aigües, no seria gens estrany que una vegada passada la festa major se'n tornessin a la capital, i això significaria unes pessetes menys que quedarien al nostre poble, mentre que ara, de tots és sabut, que molts d'ells esperen després de la festa, o sigui tres setmanes més del que amb el canvi hi estarien.

Què es proposa el nostre Alcalde amb el canviar la festa major? Quins són els que poden tenir interès en canviar la nostra gaia festa?

El poble de Sant Joan no té de dei-

zar perdre la seva voluntat i tampoc es té de deixar portar per les conveniències d'altres.

Hom diu que el poble està divorciat amb els seus governants i ara es presenta l'ocasió de poder provar si és cert. Cal aprofitar-nos de nostra ben entesa llibertat, si volem anomenar-nos gent lliure, dignes i conscients i no seguir com un ramat de bous al caprici d'uns.

Santjoaní! Pensa bé si amb el teu vot a favor del canvi pots perjudicar a una classe de gent treballadora com nosaltres mateixos, i per cert molts d'ells ben humils! Pensa bé si en canviar la festa major fos un fracàs el remordiment que tindries d'haver-hi contribuït.

A ara com ara ja sabem que cada any l'hem tingut molt concorreguda, no desitjant ja altra cosa, per tant no és de cap manera convenient fer el canvi.

Es troba ja gairebé restablert el nostre volgut amic En Rafel Coromines de l'agressió que li produí l'ex-sepulturador Alfons Coma. No cal dir de la manera que ens en alegrem.

Voldria dir-nos el nostre Batlle quan cobra l'Ajuntament per a deixar anar a pasturar bous a la muntanya de urdes? Que no ho saben o no han volgut saber-ho, que hi ha algú que hi porta el ramat a pasturar? De continuar això no es té pas de fer la festa de l'arbre i gastar-se unes pessetes miserablement, si després també es deixarà que es destrossin les plantes.

Santjoaní! Per dignitat, per amor a les nostres coses, per respecte al tradicional, no vulguis de cap manera canviar la Festa Major.

Pensa que amb el teu vot pots perjudicar una gent que té el mateix dret a viure que nosaltres.

"YO-YO"

ESPORTIVES

FUTBOL

SELECCIÓ RIPOLLESA, 8
OLOT F. C. 0

Confessem que poques vegades havíem vist jugar els nostres amb el braó i entusiasme que desplegaren en el partit de Festa Major. I poques vegades, també, surten les coses tan adretes. Posats a fer gols, tots es senten valents. Però així i tot, no podem menys que preguntar:

Senyor de la Junta del Patronat del Camp Municipal d'Esports: Voleu dir que no vàreu deixar-vos sorprendre la vostra bona fe, donant al públic ripollès gat per llebre? Asseguràrieu que aquell equip era el primer de l'Olot F. C.? Perquè, voldrem concedir que la selecció Ripollesa tingué bons elements i que amb un dia com el que ens ocupa pogués aguantar un Olot. Però d'això a derrotar-lo per un marge tan crescut... que no volem ésser tan feliços... ho infeliços de creure-ho.

Començaren per marcar els forasters, encara que fou en la seva mateixa porta. Pocs minuts després, i a poc també d'haver començat, el porter olotí sofrí una caiguda que li ocasionà una lesió, tinguent d'ésser retirat i substituït, el que va influir a la derrota, ja que el substituidor actuà d'una manera irregular.

El segon fou marcat per Bassols d'un magnífic tret. Amb aquest resultat finalitzà la primera part.

La segona fou vertaderament catatròfica per l'equip olotí. Marcaren Prat, Juventeny, Bassols, Gayolà i fins Ribes, el qual, dit sigui de passada, hi era de sobres.

Molt públic i molt entusiasme desplegat amb correcció. L'arbitratge sever, però bo.

Totes les temporades, els equips tenen la seva revelació. Aquesta temporada i Ripoll no deu ésser una excepció, i com quasi sempre ha estat un xicot jove, modest, sense pretensions, el qual ha sabut sobradament i merescudament, captar-se les simpaties del públic. I aquest és Mas, jugador d'una voluntat admirable i excepcionals facultats, que fan que sigui ja completament insubstituïble. Per avui no discutirem quin és el lloc que creiem més apropiat per ell, encara que el considerem d'aquells jugadors hàbils per ocupar dignament qualsevol lloc.

Llegiu i propagueu
Clam Popular

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

Demaneu arreu

XOCOLATES

Ramón SIRVENT

RIPOLL

Són els millors